

РОЗДІЛ 1

*Вузька стежина випала вам,
Тим, хто судний день не відчув на шкурі.
Не зневажайте ж бо поган,
Що палять фіміам для Будди в Камакурі¹.*

“Будда в Камакурі”

Незважаючи на заборону міської управи, він сидів верхи на гарматі Зам-Замі², що стояла на цегляному постаменті навпроти Аджайб-Г'гару — Будинку дивовиж, який ще називали Лагорським музеєм. Той, хто володіє Зам-Замою, цим “вогнедишним драконом”, володіє всім Пенджабом, бо велика гармата з позеленілої бронзи завжди була першою серед трофеїв завойовників.

Кім мав певне виправдання — він зігнав із гармати синопка Лали Дінатгі, бо Пенджабом володіли англійці, а Кім власне й був англійцем. Хоча він і мав смагляву шкіру, як і будь-хто з місцевих, хоча й волів спілкуватися місцевою говіркою, бо рідною мовою висловлювався побіжно та невіразно, хоча й теревенив на рівних із шибениками на базарі, Кім усе ж був білим — найбіднішим білим серед собі подібних. Метиска, котра наглядала за ним (курила опіум і вдавала, що тримає крамницю з уживаними меблями біля площі, де стояли тарантаси), розповідала місіонерам, що вона Кімова тітка, а його мати була доглядальницею в сім'ї одного полковника й вийшла заміж за Кімбола О'Гару, мо-

¹ Камакура — місто в Японії, центр паломництва буддійців. (Тут і далі — прим. пер.)

² Зам-Зама — легендарна гармата великого калібру, яку вперше використали у битві афганці 1761 року, згодом — сикхи вже проти афганців, врешті-решт її захопили англійці разом із усім Пенджабом.

лодого сержанта ірландського полку маверикців¹. Пізніше він отримав хлібну посаду на Сіндо-Пенджабо-Делійській залізниці, і той полк повернувся додому без нього. Дружина померла від холери у Фірозепурі, й О'Гара став зазирати у чарку, тинятись туди-сюди залізницею з трирічним малюком із розумними очима. Доброчинні товариства та капелани, котрі переживали за дитину, намагалися відібрати її, але О'Гара вештався, поки не натрапив на жінку, котра курила опій, перейняв від неї цю звичку і помер, як помирають бідні білі в Індії. На момент смерті все його майно складалося з трьох документів — один він називав своїм *le varietur*², бо ці слова були зазначені під його підписом, другим була “посвідка про відставку”. Третім документом було свідоцтво про народження Кіма. Ці документи, як він любив повторювати, накурившись опію, зроблять малого Кіма людиною. За жодних обставин Кім не повинен був розлучатися з ними, бо вони були частинкою магії — тієї магії, яку люди практикували за музеєм, у великому синьо-білому Джаду-Ггарі, магічному будинку, який ми називаємо масонською ложею. Колись усе повернеться на свої місця, казав він, і Кім возвиситься серед колон, величезних колон краси та сили. Сам полковник, їдучи на коні на чолі найкращого полку у світі, попіклується про малюка Кіма, і йому має пощастити більше, ніж батькові. Дев'ятсот першокласних демонів, головний серед яких — Червоний бик на зеленому полі, будуть піклуватися про Кіма, якщо вони ще не забули О'Гару, бідного О'Гару, котрий був десятником на Фірозепурській лінії залізниці. Після цього чоловік гірко ридав, сидячи у поламаному очеретяному кріслі на веранді. По його смерті жінка зашила пергамент, документи та свідоцтво про народження сина в шкіряну торбинку і повісила як амулет Кімові на шию.

— Одного дня, — казала жінка, плутано пригадуючи пророцтва О'Гари, — за тобою прийде великий Червоний

¹ *Маверикці* — такого британського військового підрозділу ніколи не існувало.

² *Ne varietur* (лат.) — не підлягає виправленню.

бик на зеленому полі і полковник верхи на баскому коні, — тут вона перейшла на англійську, — і дев'ятсот бісів із ним.

— А, — зронив Кім. — Спробую запам'ятати. Червоний бик і полковник на коні прибудуть, але спершу, як казав мій батько, з'явиться двійко чоловіків, котрі підготують усе для цього. Батько казав, що вони так завжди робили і так завжди буває, коли люди застосовують магію.

Якби жінка послала Кіма до місцевої Джаду-Ггарі з цими паперами, його б, звісно, забрали в провінційну ложу та відправили до сиротинцю масонів на Пагорбах, та молодиця не довіряла тому, що чула про магію. Кім також мав свої власні погляди. Коли він підріс, то навчився уникати місіонерів і блих людей поважного вигляду, котрі цікавилися, хто він і чим займається. Бо Кім дуже успішно не робив нічого. Правда, він знав, як свої п'ять пальців, чудове місто Лагор, обнесене муром від Делійських воріт до зовнішнього форту Дітча, був близько знайомий із людьми, котрі вели життя неймовірніше, ніж міг би собі уявити Гарун-ар-Рашид, і сам жив серед пригод, фантастичніших, ніж описано в "Тисячі й одній ночі", але місіонери та секретарі добродійних організацій не могли побачити у цьому красу. У гарнізоні його прозвали Маленьким приятелем усього світу, і дуже часто, будучи спритним і непомітним, він уночі виконував на залюднених дахах доручення прилизаних та блискучих фертиків. Звісно, він знав, що це були любовні інтриги, бо пізнав зло, як тільки навчився розмовляти, але йому подобалася сама гра заради гри: скрадання темними провулками та канавами, лазіння водогінними трубами, тіні та відгомін жіночих голосів на пласких дахах і стрімкий політ із даху на дах під покровом теплої ночі. Цікавили його й побожні люди, вимащені попелом факіри у своїх цегляних храмах під деревами на березі річки, з ними він був добре знайомий, вітав їх, коли ті поверталися після своїх походеньок за милостинею, і, коли ніхто не бачив, їв із ними з одного казанка. Жінка, котра доглядала його, слізно наполягала, щоб він носив європейський одяг: штани, со-

рочки й обшарпаний капелюх. Та Кіму під час виконання таємних доручень було зручніше одягатися як індус або магOMETанин. Один із фертиків, той самий, котрого знайшли мертвим на дні криниці у ніч землетрусу, якось подарував йому повний комплект індійського одягу вуличного хлопчика нижчої касті, який Кім ховав у криївці під однією балкою на пилорамі Ніла-Рама за будівлею Пенджабського верховного суду, де сохнуть запашні деодарові колоди, сплавлені річкою Раві. Коли Кім вирушав у справі чи розважитись, то одягав свій “скарб”, повертаючись на веранду вранці, змучений галасом весільної процесії чи якогось індуського фестивалю. Інколи вдома бувала й їжа, та частіше її не було, і Кім знову вирушав попоїсти до своїх друзів-тубільців. Гупаючи ногами по гарматі, він час від часу відволікався від гри з малим Чгота-Лалом та Абдуллою, сином продавця солодошів, аби зробити брутальне зауваження тубільцю-поліціянту, котрий стеріг шеренги взуття біля дверей музею. Довготелесий пенджабець поблажливо всміхався: він уже давно знав Кіма. Як і водоноша, котрий зволожував суху дорогу зі свого лантуха з козячої шкіри. Як і Джавагір-Сінгг, столяр у музеї, котрий гнув спину над новими ящиками для пакування. Як і всі навколо, крім селян, котрі поспішали до Будинку дивовиж, аби поглянути на речі, які люди виготовили в їхній окрузі та деінде. У музеї виставлялися зразки індійського мистецтва і ремесел, і будь-хто, шукаючи мудрості, міг попросити в куратора пояснень.

— Геть! Геть! Пусти мене нагору! — лементував Абдулла, видряпуючись колесом Зам-Зами.

— Твій батько пік пиріжки, а мама крала г'гі¹, — наспівував Кім, — усі мусульмани звалилися із Зам-Зами.

— Пусти мене нагору! — верещав малий Чгота-Лал у своїй вишитій позолотою шапчині.

Статки його батька, можливо, сягали й півмільйона фунтів стерлінгів, та Індія — єдина демократична країна у світі.

¹ Г'гі — різновид очищеного пряженого масла.